

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია — ნომერი თვრამეტი

Jeff Pippenger

2025-12-25

რიცხვი თვრამეტი

ჩვენ განვიხილავთ აბრამის აღთქმას და ჯერ კიდევ არ შეგვიხებია აბრამის წინასწარმეტყველების ის ელემენტი, რომელსაც უშუალო კავშირი აქვს იოელის წიგნის საწყის მუხლებთან. აბრამის წინასწარმეტყველება მონობის 400 წლის შესახებ, პავლეს 430 წელთან ერთად, წარმოშობს წინასწარმეტყველურ სტრუქტურას, რომელიც შეესაბამება დანიელის 12:11-ის 1290 წელს. მეთერთმეტე მუხლის 1290-წლიანი წინასწარმეტყველება არის აბრამისა და პავლეს 430-წლიანი ხაზის ომეგა-წინასწარმეტყველური პერიოდი. ეს ჭეშმარიტება არის უკანასკნელ დღეებში ბეჭედახსნილის ერთი ელემენტი, რომელიც განასხვავებს ბრძენთ და ბოროტთ.

430 წლის ომეგა-წინასწარმეტყველებასთან იყო დაკავშირებული „ოთხი თაობის“ სიმბოლო, რომელიც აღნიშნავდა გამოსაცდელი დროის პერიოდს იმ ერისთვის, რომელსაც ღვთის რჩეული ხალხი მონობაში ჰყავდა. მოსესთვის ეს იყო ეგვიპტე; ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის, რომლებიც მოსეს საგალობელს გალობენ, ეს არის შეერთებული შტატების ისტორია 1798 წლიდან საკვირაო კანონის დადგომამდე. შეერთებული შტატები, რომელიც გამოცხადების წიგნის მეცამეტე თავში წარმოდგენილია როგორც „მიწის მხეცი“, იწყებს როგორც კრავი და ბოლოს ლაპარაკობს როგორც გველი. იოსები, როგორც კრავის სიმბოლო, წარმოადგენს ეგვიპტეში შედარებითი მშვიდობის პერიოდს, ვიდრე ახალი ფარაონი აღდგებოდა და მონობა დაიწყებოდა. ამრიგად, ერი, რომელიც მეოთხე თაობაში განისჯება, და რომელიც მოსესთვის ეგვიპტე იყო, არის შეერთებული შტატები. ნაშთი საკვირაო კანონის დროს განისჯება, როგორც ეს წინასახეობრივად იყო ნაჩვენები იმ წყლულებით, რომლებმაც ებრაელებისთვის კულმინაციას მიაღწია მათ კარის წირთხლებზე სისხლით, ხოლო ამის შემდეგ — ეგვიპტის ერისთვის წითელ ზღვაზე. იოსები და მოსე წარმოადგენენ კეთილ ფარაონსა და ბოროტ ფარაონს, რაც შეერთებული შტატებისთვის ნიშნავს თავდაპირველად კრავს, შემდეგ კი — გველს.

აბრამის წინასწარმეტყველება მეოთხე თაობაში გამოტანილი განკითხვის შესახებ მოიცავდა იმ ფაქტს, რომ მადლის ჟამის დახურვა პროგრესულია, რადგან მოსეს მიერ აბრამის წინასწარმეტყველების აღსრულებაში მადლის ჟამი მხოლოდ ეგვიპტისთვის კი არ დაიხურა, არამედ ამორეველთაც ჯერ კიდევ რჩებოდათ დრო, რათა აევსოთ თავიანთი გამოცდის ჟამის სასმისი — მას შემდეგ, რაც ეგვიპტემ თავისი უკვე აავსო. ეგვიპტისთვის წითელი ზღვა იყო კვირა დღის კანონი შეერთებული შტატებისთვის, და შემდეგ „დედამიწის ზურგზე ყველა სხვა ქვეყანა“ „გაჰყვება მაგალითს“ შეერთებული შტატებისა, როგორც ეს წარმოდგენილია ამორეველებით ეგვიპტისათვის მადლის ჟამის დახურვის შემდეგ.

ამორეველნი იმ ათი ტომიდან ერთ-ერთნი არიან, რომლებიც აბრამის აღთქმაში განსაზღვრავენ მსოფლიოს ეგვიპტის მდინარიდან ბაბილონის მდინარემდე; ამდენად, ამორეველნი წარმოადგენენ მსოფლიოს ერებს, რომლებიც, როგორც ერები, თავიანთ ინდივიდუალურ გამოცდის ვადას ხურავენ შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონის შემდეგ. ამორეველნი ბიბლიური სიმბოლო არიან იმ სამსჯავროსი, რომელიც მსოფლიოს ეკეტება, და ეს მესამე და მეოთხე თაობაში ხდება. წითელი ზღვა არის შეერთებული შტატებისთვის გამოცდის ვადის დახურვის სიმბოლო, ხოლო ამორეველნი წარმოადგენენ ერებს, რომლებიც თანდათანობით ხურავენ თავიანთ გამოცდის ვადას, ვიდრე კაცობრიობის გამოცდის ვადა დაიხურება. ამიტომ, ამორეველნი არიან კვირა დღის კანონის კრიზისის პერიოდის სიმბოლო წითელი ზღვიდან აღმოსავლეთის ქარის მიერ მოტანილ დახსნამდე, როდესაც ღვთის ხალხს დახსნის გზა გაეხსნება.

მაგრამ აბრამის წინასწარმეტყველება მეოთხე თაობას მხოლოდ შეერთებული შტატების, როგორც ეგვიპტის, და მსოფლიოს, როგორც ამორეველთა, თვალსაზრისით კი არ ეხება, არამედ უფრო მნიშვნელოვანია, რომ იგი ღმერთის ხალხის იმ თაობას, რომელმაც წითელი ზღვა გადაკვეთა, „მეოთხე თაობად“ მიიჩნევს. როცა აბრამის სამი ნაბიჯიდან პირველ ნაბიჯში „ოთხი თაობის“ გაგებიდან გამოვიკვლევთ იმას, რისი გამოკვლევაც შეგვიძლია, შემდეგ განვიხილავთ აბრამის აღთქმის მეორე და მესამე ნაბიჯებს. მეორე ნაბიჯი მეჩვიდმეტე თავია, ხოლო მესამე ნაბიჯი, რა თქმა უნდა, — ოცდამეორე თავი.

დანიელის მეთორმეტე თავში სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი არის განსაზღვრული, და ყველა ისინი წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ დროს, რომელიც 1844 წელს შეწყდა. ეს სამი პერიოდი უკანასკნელ დღეებში იხსნება, და ეს სამი პერიოდი წარმოადგენს ცოდნის გამრავლებას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს ევლინება. ქრისტე, როგორც სელის სამოსელში შემოსილი კაცი, მეშვიდე მუხლში წარმოგვიდგენს ამ სამ წინასწარმეტყველურ პერიოდთაგან პირველს, და ამით საკუთარ თავს ათანაბრებს გამოცხადების ათი თავის იმ ანგელოზს, რომელიც არა წყალზე, არამედ მიწასა და ზღვაზე დგას.

და ანგელოზმა, რომელიც ვიხილე, ზღვაზე და მიწაზე მდგომი, აღაპყრო თავისი ხელი ცისკენ და დაიფიცა მის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და რაც მასშია, მიწა და რაც მასშია, ზღვა და რაც მასშია, რომ დრო აღარ იქნება. გამოცხადება 10:5, 6.

მეთორმეტე თავის მეშვიდე მუხლში სელით შემოსილი კაცი აგრეთვე იფიცებს მარადცოცხალს.

და მოვისმინე სელის სამოსლით შემოსილი კაცი, რომელიც მდინარის წყალთა ზემოთ იდგა, როცა მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ზეცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მის მიერ, ვინც უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება ჟამს, ჟამებს და ნახევარ ჟამს; და როცა დაასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება. დანიელი 12:7.

შთაგონებით გვემცნობა, რომ წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი, რომელიც დანიელის წიგნშია მოცემული, გამოცხადების წიგნშიც გრძელდება, და მილერიტული გაგებით ეს ორი აღწერა ქრისტეს შესახებ პარალელური ადგილებია. ქრისტე, როგორც ანგელოზი პატარა წიგნით, გამოცხადების წიგნში აღნიშნავს წინასწარმეტყველური დროის გამოყენების დასასრულს 1844 წელს; ხოლო ქრისტე, როგორც სელის სამოსით შემოსილი კაცი დანიელის წიგნში, მიუთითებს, რომ როდესაც ამერიკის შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონი ამოქმედდება, დანიელის უკანასკნელი ხილვის ყველა საკვირველება დასრულებული იქნება. იმ წმიდა ისტორიაში, რომელიც კვირა დღის კანონს წინ უსწრებს და მასში აღწევს თავის კულმინაციას, ღვთის ერი უნდა გაფანტულიყო იმ პერიოდის განმავლობაში, რომელიც 1260-ის სიმბოლოთა წარმოდგენილი. გაფანტვის პერიოდი, რომელიც კვირა დღის კანონს წინ უსწრებს, წარმოდგენილია გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, სადაც მოსე და ელია მოკლულნი არიან და სამი და ნახევარი დღის განმავლობაში მკვდარნი ძევს ქუჩაში, რაც 1260-ის სიმბოლოა.

მეშვიდე მუხლში სელის სამოსელში შემოსილი კაცი მიუთითებს, რომ როდესაც წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვა დასრულდება თავისი სამნახევარი დღით, უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხზე მოვლენილი „საოცრებანი“ დასრულდება. წინა სტატიას დავასრულეთ დის უაითის განმარტებით ზაქარიას მესამე თავზე. პირველი წინადადება ასე აცხადებდა: „ზაქარიას ხილვა იესუსისა და ანგელოზისა განსაკუთრებული ძალით მიესადაგება ღვთის ხალხის გამოცდილებას დიდი გამოსყიდვის დღის დასკვნით სცენებში.“ ამ თავში, და აგრეთვე დის უაითის მიერ ამ თავზე შთაგონებულ განმარტებაში, ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან „საკვირველ კაცნი“. დანიელის უკანასკნელი ხილვის „საოცრებანი“, რომელნიც საკვირაო კანონით სრულდება, ის „საოცრებანია“, რომლებიც დაკავშირებულია ღვთის ხალხის დაბეჭდვასთან.

დანიელის მეთორმეტე თავი გვაძლევს იმ ნათელს, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ბეჭედს ადებს ას ორმოცდაოთხი ათასს. ეს ნათელი წარმოდგენილია სამი წინასწარმეტყველური პერიოდით, რომლებიც მილერიტულ ისტორიაში ყველა ამოცნობილი და ჭეშმარიტებად დადგენილი იყო. ეს სამი პერიოდი წარმოდგენილია სამ მუხლში და არის სამი სვეტი, რომლებიც ჭეშმარიტების ნაგებობას ამაგრებს. ჭეშმარიტების ნაგებობა სამსაფეხურიანი პროცესით არის გამაგრებული. ეს სამსაფეხურიანი პროცესი 4–12 მუხლების მონაკვეთში, ცხრა მუხლის ფარგლებში, წარმოდგენილია იმ სამი მუხლით, რომლებშიც წინასწარმეტყველური დროა მოცემული. ეს სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი, როდესაც მათ საფუძვლად უდევს მილერიტული გაგება, წარმოშობს სამ სიმბოლურ პერიოდს, რომლებიც მილერიტულ გაგებასთან თანხმობით არის განსაზღვრული, მაგრამ დროსისხეულის ელემენტს არ იყენებს.

სამივე პერიოდი მდებარეობს სწორედ იმ წმინდა წერილის მონაკვეთში, რომელიც განსაზღვრავს „წინასწარმეტყველების დაბეჭდვისა — და შემდეგ ბეჭდის ახსნის პროცესს,“ და მოიცავს სამმაგი გამოცდის პროცესის კლასიკურ ბიბლიურ აღწერას. ის

ცხრა მუხლი, რომლებიც იწყება იმით, რომ დანიელს ეუბნებიან, თავისი წიგნი დაბეჭდოს, სწორედ ის მუხლებია, სადაც ეს სამი პერიოდი არის გადმოცემული; და იმ ცხრა მუხლში განწმენდის პროცესი, რომელიც სრულდება მაშინ, როდესაც ჭეშმარიტებას ბეჭედი ეხსნება, გამოხატულია სიტყვებით: „განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან.“ სამი პერიოდი სამ მუხლში არის ცოდნის გამრავლება, აღსასრულის ჟამს, უკანასკნელ დღეებში, რაც წარმოადგენს ღვთის აღთქმის ხალხის საბოლოო გამოცდისა და დაბეჭდვის პროცესს. სწორედ ამ ისტორიაშია გადმოცემული ის სიმბოლური „საოცრებანი“, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხს დაატყდება თავს. გთხოვთ, ეს აზრები კვლავ წაიკითხოთ.

ცხრა მუხლისაგან შემდგარი მონაკვეთის სამ მუხლში მოცემული სამი პერიოდი დანიელის წიგნის კულმინაციას წარმოადგენს, ხოლო იქ წარმოდგენილი კულმინაცია შინაგანი წინასწარმეტყველური ხაზის კულმინაციაა; ეს არის ამბავი იმისა, თუ როგორ „იკვეთება“ კლდე მთიდან, ხელთუქმნელად, რაც ნატამალის ამბავია. ეს შინაგანი ხაზი წარმოდგენილია მეათე და მეთორმეტე თავებში, ხოლო წინასწარმეტყველების გარეგანი ხაზის კულმინაცია მეთერთმეტე თავის დასკვნით მუხლებში და დანიელის მეთორმეტე თავის პირველ რამდენიმე მუხლშია.

ეს სამი პერიოდი ასევე წარმოადგენს როგორც ულაის, ისე ჰიდეკელის მდინარის მოწმობის ხილვათა კულმინაციას, და ეს სამი მუხლი მოიცავს წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც აღთქმის დროის წინასწარმეტყველების კულმინაციურ აღსრულებას გამოხატავს, სადაც მოწმეებად წარმოდგენილნი არიან როგორც აბრამი, ისე პავლე. იესო, როგორც სელით შემოსილი კაცი, მეშვიდე მუხლშია, და წყალზე დადის. მეთერთმეტე მუხლში ორი ხმა, რომლებიც აგრეთვე ქრისტეს ხმაა, აბრამი და პავლე, დგანან დასამოწმებლად. მეთორმეტე მუხლში წარმოდგენილია ღვთის ხალხის დაბეჭდვის ისტორია, რადგან ას ორმოცდაოთხი ათასი ქალწულნი არიან, ხოლო ქალწულნი ათი ქალწულის იგავს განიცდიან, და მეთორმეტე მუხლში კურთხევა მათზეა, ვინც მოითმენს. ისინი, ვინც იგავში მოითმენს და ვინც „ნეტარნი“ არიან, ისინი არიან, ვინც მიიღებენ სამოსელს, რომელიც მათ საშუალებას აძლევს ქორწილში შევიდნენ, როცა კარი იხურება.

მეშვიდე მუხლში იესო წყლებზე დადის, რაც შიშს წარმოშობს, მაგრამ პეტრე მტკიცედ გადაწყვეტს ირწმუნოს და იწყებს სიარულს და ღმერთისთვის დიდების მიგებას; თუმცა პეტრე ხშირად ორივე კლასის სიმბოლოა, და დიდება კვლავ შიშად იქცევა, რადგან მისი სამსჯავროს ჟამი დადგა. მეშვიდე მუხლში მოთავსებული პირველი პერიოდი წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას. იესო წყლებზეა, რაც შიშისა და პირველი ანგელოზის სიმბოლოა. შემდეგ იესო მიუთითებს პერიოდზე, როდესაც იგი თავისი ხალხის განდიდებას მოახდენს საკვირაო კანონის სამსჯავროს წინ. სამი ანგელოზის ყველა სამი ელემენტი მეშვიდე მუხლშია, რადგან მეშვიდე მუხლი იმ სამი მუხლიდან პირველია, რომლებიც სამ ანგელოზს წარმოადგენს.

მეთერთმეტე მუხლი თავის ომეგა-მოწმობით აძლევს „გაორმაგებას“ აბრამისა და პავლეს ალფა-ხმებს. მათი „გაორმაგებული“ ხმები ერთიანდება, რათა წარმოადგინოს აღთქმის დროითი წინასწარმეტყველება, ხოლო მეთერთმეტე მუხლი, როგორც ომეგა,

აღასრულებს ამ წინასწარმეტყველებას იმით, რომ განსაზღვრავს წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რომელიც მთავრდება 1798 წელს ბაბილონის დაცემით, და ამგვარად წინასახავს ბაბილონის დაცემას, როდესაც მიხაელი აღდგება უკანასკნელ დღეებში. მეთერთმეტე მუხლში გვაქვს წინასწარმეტყველთა გაორმაგება და პერიოდი, რომელიც ბაბილონის ორ დაცემას წარმოადგენს, და ამით გამოხატავს მეორე ანგელოზის უწყებას, რომელმაც გამოაცხადა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი.“

მეშვიდე მუხლი არის პირველი ანგელოზის უწყება, მეთერთმეტე მუხლი კი — მეორე ანგელოზის უწყება; ხოლო მეთორმეტე მუხლი, რომელიც არის დანიელის 12:12* ან დანიელი 144, ეხება გონიერთა და უგუნურთა შორის განსხვავებას, რაც აღსრულდება სამსჯავროს პროცესში, რომელიც სრულდება ხასიათის გამოვლენით სამსჯავროს კრიზისის ჟამს. მეთორმეტე მუხლი არის მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც ცხადყოფს, თუ როგორ იყოფა მსოფლიო ორ კლასად; და მესამე ანგელოზის მიერ სწორედ ამ დაყოფის გარეგანი წარმოჩენის შესაბამისი წყვილია მესამე ანგელოზის შინაგანი დაყოფა, რომელიც წარმოდგენილია მეთორმეტე მუხლში. მეშვიდე, მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები არის სამი ანგელოზის უწყება, და ეს მუხლები არის ის ნათელი, რომელიც უკანასკნელ დღეებში იხსნება. უკანასკნელ დღეებში ამ სამი მუხლის გახსნა შეესაბამება გამოცხადების მეათე თავს.

ქრისტემ, როგორც ძლიერმა ანგელოზმა, აგრეთვე, როგორც იუდას ტომის ლომმა მეათე თავში, ლომივით შეჰღაღადა, და მისმა ღრიალმა წარმოშვა შვიდი ქუხილი, რომლებიც დაიბეჭდა, როგორც დანიელის მეათე თავიც. ესენი პარალელური მონაკვეთებია. ამ მიზეზით, მეთორმეტე თავში მოხსენიებული სამი პერიოდიც გამოცხადების მეათე თავის შვიდი ქუხილია.

„შვიდი ქუხილი“ უბრალოდ ქრისტეს, როგორც ალფასა და ომეგას, კიდევ ერთი გამოხატულებათა, რადგან „შვიდი ქუხილის“ მთავარი სიმბოლიკა ის არის, რომ იგი წარმოადგენს „მოვლენათა მონახაზს“, რომელიც 1798 წლიდან 1844 წლამდე მოხდა და რომელიც მეორდება „მომავალ მოვლენებში“, რომლებიც „თავისი რიგის მიხედვით გამოცხადდება“ ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. ამიტომ „შვიდი ქუხილი“ ალფასა და ომეგას სიმბოლოა; რომელიც აგრეთვე არის დასაწყისი და დასასრული; პირველი და უკანასკნელი, საფუძველი და ტაძარი; კუთხის ქვა და თავსართავი ქვა — შვიდი ქუხილი.

დანიელის მეთორმეტე თავში მოცემული სამი სიმბოლური პერიოდის ნათელი უნდა შეესაბამებოდეს შვიდი ქუხილის ნათელს, რადგან ისინი ერთი და იმავე წინასწარმეტყველური ხაზია. პირველ პერიოდში ქრისტეს ორივე ხელი ზეცისკენ აღუპყრია, როგორც გამოცხადების მეათე თავში აკეთებს იგი ერთი ხელით. გამოცხადების მეათე თავში მისი ხელი ხდება წინასწარმეტყველური დროის გამოყენების დასასრულის სიმბოლო, რითაც აღინიშნება გადასვლა წინასწარმეტყველური დროის პერიოდებიდან უბრალოდ წინასწარმეტყველურ პერიოდებზე. იმ ძირითადი წინასწარმეტყველური წესის ამ გადასვლას, რომელსაც მილერიტები იყენებდნენ, წინასახედ წარმოადგენდა ქრისტეს დროს მომხდარი ძირითადი გადასვლა პირდაპირიდან სულიერზე.

მოციქული პავლე აღდგინებულ იქნა, რათა დაედგინა უმთავრესი წინასწარმეტყველური წესი, რომელიც დაკავშირებულია რჩეული ხალხის წინასწარმეტყველურ ხაზთან. სულიერი ისრაელის დასაწყისშივე დგინდება უმნიშვნელოვანესი წინასწარმეტყველური წესი, რომელიც თვით ალთქმასაც კი ხელახლა განსაზღვრავს. მას შემდეგ, აბრაამის შვილი ყოფნა ნიშნავდა, რომ ადამიანი აბრაამის შვილი ყოფილიყო რწმენით და არა სისხლით. ეს წინასწარმეტყველური პრინციპი უმთავრესად პავლეს კალმით დამკვიდრდა, რომელმაც ამ მხრივ ქრისტეს წინასახე წარმოადგინა გამოცხადების მეათე თავში, როდესაც 1844 წელს დროის წინასწარმეტყველური გამოყენება შეცვალა და დაასრულა.

კაცობრიობასთან დადებული ალთქმა ცისარტყელათი არის წარმოდგენილი, ხოლო ნოეს კიდობანი დროის ერთ პერიოდს წარმოადგენს — წარღვნამდე და წარღვნის შემდეგ — როდესაც მკაფიოდ გამოკვეთილი, არჩეული ხალხი არ არსებობდა. აბრაამის მოწოდება ღმერთისა და კაცობრიობის წინასწარმეტყველურ ურთიერთობაში დიდსა და მნიშვნელოვან ცვლილებას წარმოადგენდა. აბრაამთან დადებული ალთქმა ალთქმის ისტორიის ხაზში არსებით გარდატეხას აღნიშნავდა, და ამით წინასახავდა დიდ გარდატეხას პავლეს დღეებში სიტყვასიტყვითიდან სულიერზე, ხოლო 1844 წელს — დროის გამოყენებიდან დროის გამოუყენებლობაზე.

ღვთის ალთქმის პირველი გარდატეხა კაცობრიობასთან იყო ბაღი, და თვალსაჩინოდ გამოცხადებული ცვლილება იყო შეზღუდვები სიცოცხლის ხეზე; მან ასევე წარმოშვა სამოსლის ცვლილება — სულიერი ნათლიდან პირდაპირ კრავის ტყავზე. ალთქმის ისტორიის შემდეგი დიდი გარდატეხა არის წარღვნა, რომელსაც წარმოადგენს ნოე, როგორც პირველ დიდ ალთქმისეულ გარდატეხაში ადამი წარმოადგენდა. შემდეგ — რჩეულ ერზე გადასვლა აბრამთან, რამაც მიიყვანა მოსემდე, რომელიც შემოაქვს წინასწარმეტყველურ პრინციპს, რომ ერთი დღე ერთ წელს წარმოადგენს. ეს პრინციპი ძალაშია 1844 წლამდე, როდესაც ალთქმაში კიდევ ერთი დიდი გარდატეხა მოხდა. ალთქმის ისტორიის დიდ ეპოქებში ყოველთვის ხდება ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის რომელიმე პრინციპის დიდი გარდატეხა. ის გარდატეხა, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიის განმავლობაში ხდება, არის ის, რომ ალფა ომეგა არის ჭეშმარიტება. ალფა და ომეგა არის ის პრინციპი, რომლის თანახმადაც დასასრული ღვთის სიტყვაში ყოველთვის დასაწყისით არის ილუსტრირებული. ალფასა და ომეგას ამ პრინციპთან არის დაკავშირებული ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ სამნაწილიანი სტრუქტურა.

ნემტის ისტორიის განმავლობაში მომხდარი მთავარი წინასწარმეტყველური გადანაცვლება უშუალოდ არის წარმოდგენილი ალთქმების ყოველი მთავარი ისტორიის ფარგლებში, და ასევე ჭეშმარიტების სხვა ხაზებშიც. „გასაღები“, რომელიც ესაია 22:22-ში დაედო ელიაკიმს, იგივე გასაღებია, რომელიც პეტრეს მიეცა პანიუმში მათეს მეთექვსმეტე თავში. ეს გასაღები ეძლევა ფილადელფიის ეკლესიას, და უილიამ მილერი იყო ის, ვისაც მიეცა გასაღები, რომელმაც შესაძლებლობა მისცა, დაკავშირებოდა სწორედ იმ ერთი დღე ერთი წლის პრინციპს, რომელიც მოსემ ჩაწერა მოსეს ისტორიის განმავლობაში, რაც მილერიტების ისტორიას წინასახავდა. მილერის

კავშირი მოსეს წინასწარმეტყველებასთან წარმოდგენილი იყო პავლეს კავშირით აბრამის წინასწარმეტყველებასთან. და რატომ არ უნდა დაკავშირებოდა მილერი მოსეს? მოსეს ხსნა კიდობანში დაკავშირებული იყო ნოეს ხსნასთან კიდობანში, რათა ორივე აღთქმა ერთად შეკრულიყო. წინასწარმეტყველური გამოყენების ის გადანაცვლებები, რომლებიც ედემში იწყება, მიუთითებს, რომ წინასწარმეტყველური ნათლის დიდი გამოცხადება გამოვლენილია საბოლოო აღთქმის ხალხის — ას ორმოცდაოთხი ათასის — ისტორიაში. მე ვამტკიცებ, რომ მთავარი წინასწარმეტყველური გადანაცვლება წარმოდგენილია შვიდი ქუხილით, რომლებიც უშუალოდ არის დაკავშირებული დანიელის მეთორმეტე თავის სამ პერიოდთან, და ესენი მხოლოდ მაშინ შეიცნობა, როდესაც ალფასა და ომეგას პრინციპები გამოიყენება „ხაზი ხაზზე“ მეთოდით, რომელიც ჭეშმარიტების სამსაფეხურიან სტრუქტურას ემყარება.

იმ მუხლებში, რომლებიც უშუალოდ წინ უძღვის განცხადებას, რომ „დრო აღარ არის“, ქრისტემ წარმოადგინა შვიდი ქუხილი, რომლებიც, როგორც დანიელის მეთორმეტე თავის ჭეშმარიტებები, დაბეჭდილი იყო. მეთორმეტე თავში სელის სამოსში შემოსილი კაცის მიერ ორივე ხელის აღმართვის კონტექსტი დანიელის წიგნის ახსნა-ბეჭდის ახსნაა, ხოლო გამოცხადების მეათე თავში ქრისტეს, როგორც ღმრის, კონტექსტი შვიდი ქუხილის დაბეჭდვაა. და უაითი შვიდი ქუხილის დაბეჭდვას დანიელის წიგნის დაბეჭდვას უთანაბრებს.

„მას შემდეგ, რაც ამ შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა თავისი ხმები, იოანეს ეძლევა ისევე როგორც დანიელს მცირედი წიგნის შესახებ ეს ბრძანება: 'დაბეჭდე ის, რაც შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა.' ეს შეეხება მომავალ მოვლენებს, რომლებიც თავიანთ წესრიგში გამოცხადდება.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 7, 971.

შვიდი ქუხილი განისაზღვრება გამოცხადების მეათე თავით, წინასწარმეტყველების სულითა და მილერიტა ისტორიით 1840 წლიდან 1844 წლამდე, რომელიც მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. იმავე მონაკვეთში ნათქვამია: „იოანესთვის მიცემული განსაკუთრებული ნათელი, რომელიც შვიდ ქუხილში გამოიხატა, იყო იმ მოვლენათა აღწერა, რომლებიც უნდა მომხდარიყო პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა დროს. ხალხისთვის უმჯობესი არ იყო ამ საგანთა ცოდნა, რადგან მათი რწმენა აუცილებლობით უნდა გამოცდილიყო. ღვთის განგებულებით უნდა გამოცხადებულიყო უუცხოესი და უფრო წინასწარმეტყველებები.“ მილერიტებს არ ესმოდათ, რომ მათ ორი იმედგაცრუების წინაშე უნდა მდგარიყვნენ, რადგან მათი გაუგებრობა განზრახ იყო დაშვებული მათი გამოსაცდელად. მილერიტები არც რაიმე „უფრო წინასწარმეტყველებებს“ მოელოდნენ, რაც ნიშნავს, რომ ისინი აღთქმის ისტორიის ფარგლებში არც რაიმე „მნიშვნელოვან წინასწარმეტყველურ გარდატეხებს“ ელოდნენ.

მიუხედავად იმისა, რომ მილერიტ „ხალხს“ „არ იყო საუკეთესო, რომ ეს ამბები სცოდნოდათ“, ას ორმოცდაოთხი ათასი იმავე ისტორიით გამოიცდება, ოღონდ არა ისტორიის უმანკო გაუგებრობით, არამედ იმ ისტორიის გაუგებლობით, რომლის ცოდნაც თქვენგან მოითხოვება. ეს იგივე გამოცდაა, მხოლოდ შებრუნებული. იოანე

გამოცხადების მეათე თავში, უპირველეს ყოვლისა, ას ორმოცდაოთხი ათასის წარმომადგენელია და მხოლოდ მეორეხარისხოვნად — პირველი და მეორე ანგელოზების მილერიტული მოძრაობისა. ეს ცხადი ხდება, როდესაც ხედავთ, რომ იოანე თავისი პატარა წიგნის შექმამდე წინასწარ არის გაფრთხილებული, რომ იგი ტკბილი იქნება, შემდეგ კი — მწარე. მილერიტებისთვის არ იყო საუკეთესო, სცოდნოდათ, რას ნიშნავდა ეს, მაგრამ იოანე წარმოადგენს ხალხს, რომელმაც წინასწარ იცის, რა ხდება, როდესაც მილერიტებმა პატარა წიგნი შექამეს.

და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი პატარა წიგნი. ხოლო მან მითხრა: აილე და შექამე იგი; და შენს მუცელს გაამწარებს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავიღე პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევქამე იგი; და ჩემს პირში თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევქამე იგი, ჩემი მუცელი გამწარდა. გამოცხადება 10:9, 10.

იოანეს წინასწარ ეუწყება 1840-იდან 1844 წლამდე არსებული მწარე-ტკბილი გამოცდილების შესახებ, რომლის ისტორიაც მეათე თავშია წარმოდგენილი. ეს გამოცდილება, რომელიც ასე მკაფიოდაა გამოსახული მეცხრე და მეათე მუხლებში, აგრეთვე აშკარად არის განსაზღვრული მეორეიდან მეოთხე მუხლების ჩათვლით.

და მას ხელში ჰქონდა გახსნილი პატარა წიგნი; და დადგა თავისი მარჯვენა ფეხი ზღვაზე და მარცხენა — მიწაზე, და შესძახა დიდი ხმით, როგორც ლომი ბრდღვინავს; და როდესაც შესძახა, შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა თავისი ხმები. და როდესაც შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა თავისი ხმები, მე ვაპირებდი დამეწერა; და მოვისმინე ხმა ზეციდან, რომელიც მეუბნებოდა: დაბეჭდე ის, რაც შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა, და ნუ დაწერ მათ. გამოცხადება 10:2-4.

„შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს „მოვლენათა მონახაზს“, რომლებიც უნდა მომხდარიყო პირველი და მეორე ანგელოზების დროს, და აგრეთვე „მომავალ მოვლენებს, რომლებიც თავიანთი რიგის მიხედვით გამოცხადდება“. „შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს იმ ჭეშმარიტებას, რომ მილერიტების ისტორია მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, და ჭეშმარიტებანი, რომლებიც აღიბეჭდა ბოლოს ჟამის დროს, 1798 წლიდან და შემდგომ, წარმოადგენს ჭეშმარიტების ბეჭდის ახსნას ღვთის ხალხის უკანასკნელ დღეებში. იესო გამოცხადების მეათე თავში შეესაბამება იესოს დანიელის მეთორმეტე თავში. ორივე მონაკვეთში წარმოდგენილია უკანასკნელ დღეებში გამომცდილი ჭეშმარიტების დაბეჭდვა და ახსნა.

ზოგნი შეიძლებოდა ამტკიცებდნენ, რომ მეშვიდე მუხლში იესო საუბრობს, ხოლო მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში — გაბრიელი ეუბნება დანიელს; თუმცა შესაძლებელია ასევე ისე გაგება, რომ იესო სამივე მონაკვეთში საუბრობს. საკითხის რომელ მხარესაც არ უნდა დავუჭიროთ მხარი, დანიელის მეშვეობით მეტყველებს ქრისტეს ხმა, და მეთორმეტე თავში არსებული სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი ქრისტეს სიტყვებია; სწორედ იგი წარმოგვიდგენს ამ სამ პერიოდს ჭეშმარიტების წყობაში. სამივე პერიოდი დაბეჭდილია, რითაც ისინი ერთ სამმაგ სიმბოლოდ იქცევა.

მეშვიდე მუხლი ეხება საკვირველებათა დასრულებას და განსაზღვრავს ქრისტეს საბოლოო საქმეს წმიდათა წმიდაში, როდესაც იგი წარხოცავს ას ორმოცდაოთხი ათასის ცოდვებს და მათ ბეჭედს დაასვამს. პირველი მუხლი განსაზღვრავს „საკვირველებებს“, ხოლო ამ სამ მუხლთაგან უკანასკნელიც ასევე განსაზღვრავს „საკვირველებებს“ როგორც მათ, ვინც კურთხეულნი არიან იმისთვის, რომ ელოდნენ და პირველ იმედგაცრუებას განეცადათ. შუა პერიოდი განსაზღვრავს კაცობრიობის ამბოხებას საკვირაო კანონის კრიზისის დროს და ამავე დროს განსაზღვრავს იმ პერიოდს, რომელსაც საკვირაო კანონამდე მივყავართ, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის მომზადების პერიოდს. ყველა ეს მუხლი უშუალოდ განსაზღვრავს „რას შეემთხვევა“ დანიელის ხალხს „უკანასკნელ დღეებში“. სამივე მუხლი საუბრობს ას ორმოცდაოთხი ათასის განწმენდის თემაზე. პირველი პერიოდი შეესაბამება მესამე პერიოდს, ხოლო შუა პერიოდი წარმოადგენს მთელი სამყაროს ამბოხებას, როდესაც ისინი არმაგედონისკენ მიემართებიან.

თუ ის სამი პერიოდიც შვიდი ქუხილია, მაშინ ეს სამი მუხლი უნდა განსაზღვრავდეს „მომავალ მოვლენებს, რომლებიც [გამოცხადდება] თავიანთი თანმიმდევრობით“, და ეს „მომავალი მოვლენები“ შესაბამისობაში იქნებოდა „მოვლენათა მოხაზულობასთან, რომლებიც მოხდა პირველი და მეორე ანგელოზების ქვეშ“ 1840-დან 1844 წლამდე. არსებობს რამდენიმე ჭეშმარიტება, რომლებიც ამ მოძრაობამ მიიღო და რომლებიც მკაფიოდ განსხვავდება პიონერთა გაგებისგან, თუმცა ყველა ეს ჭეშმარიტება ეთანხმება პიონერთა გაგებას. მილერიტებიდან დღემდე მნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველური გადანაცვლება მოხდა. დღე-წლის პრინციპი ამის კლასიკური მაგალითია, თუმცა არსებობს სხვებიც. მნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველური გადანაცვლების მაგალითი წარმოდგენილია შვიდი ქუხილის კონტექსტში.

მას შემდეგ, რაც იოანეს მეათე თავის ბოლო მუხლში ეთქვა, რომ კვლავ უნდა ეწინასწარმეტყველა, რითაც ხაზგასმული იყო, რომ მეათე თავის ისტორია წარმოადგენდა როგორც მილერიტთა მოძრაობას, ისე ას ორმოცდაოთხი ათასს, მას მიეცა კვერთხი ტაძრის გასაზომად, მაგრამ ეზო დაუტოვებლად უბრძანეს.

და მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, სამსხვერპლო და მასში თაყვანისმცემელნი. ხოლო ტაძრის გარე ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

როცა 1844 წლის შემდგომ პერიოდში ტაძარი იზომება, იოანეს ეუბნებიან, გვერდი აუაროს წარმართებს, რომლებიც ეზოთი არიან წარმოდგენილნი. ეს ილუსტრაცია 1844 წელს მიუთითებდა იმაზე, რომ ღმერთმა ახლახან აირჩია ახალი აღთქმის სასძლო, და ამის შემდეგ გარჩევა გაკეთდა მის სასძლოსა და ეზოს შორის. და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ ეზო წარმართებს წარმოადგენს, ხოლო ტაძარი — ღვთის რჩეულ ხალხს; უბრალოდ წაიკითხეთ თავი „გარე ეზო“ წიგნში *The Desire of Ages*.

იოანე აღწერს მილერიტებს, რომლებიც 1844 წელს ახლად გახდნენ ღვთის რჩეული ხალხი. განსხვავება დაიდო მილერიტებს შორის, რომლებმაც ახლახან განიცადეს

მწარე-ტკბილი უწყება, და დანარჩენად აღიარებულ ქრისტიანულ მსოფლიოს შორის, რომელიც წარმართებად არის წარმოდგენილი.

სამირკველი დაიდო 1840 წლიდან პირველ იმედგაცრუებამდე, ხოლო ტაძარი დასრულდა შუალამის ღაღადის გამოცხადების დროს. შემდეგ დადგა დიდი იმედგაცრუება და იოანეს ეუბნებიან, აღდგეს და გაზომოს, მაგრამ წარმართები დატოვოს. იოანე განკითხვის გახსნას ასახიერებს, და სწორედ ამ მიზეზით შთაგონება ამ მუხლებში იოანეს გაზომვას საგამომძიებლო განკითხვის სიმბოლოდ წარმოგვიდგენს. რაც ახლახან წარმოვადგინეთ იოანეზე, როგორც გაზომვის სიმბოლოზე, შეესაბამება ადვენტისტურ ტიპურ გაგებას, მაგრამ ამ მოძრაობაში ამ სიმბოლოს გაგებაში მნიშვნელოვანი ცვლილება მოხდა.

მილერიტა გაგებასთან თანხმობაში, ჩვენ დავინახეთ, რომ მილერიტა ისტორიის ფარგლებში, როგორც იგი წარმოდგენილია იოანეს მიერ მეათე თავში, ასევე მოცემული იყო წინასწარმეტყველება პარალელური მოძრაობის შესახებ, რომელიც უნდა გამხდარიყო ას ორმოცდაოთხი ათასი. ჩვენ მივხვდით, რომ თუ აიღებდით მილერიტა ისტორიის საზომებს და გამოტოვებდით წარმართთა ჟამს, დაინახავდით სწორედ იმ ტაძარს, რომელსაც იოანე ზომავდა.

ჩვენ მივედით იმ დასკვნამდე, რომ 2520-წლიანი ერთი დროითი წინასწარმეტყველება 1798 წელს სრულდება, ხოლო მეორე — 1844 წელს; ამით გამოიკვეთა ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდი, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ მილერიტული ტაძარი ააშენა. იოანემ ეზო წარმართებად განსაზღვრა, და არსებობს წინასწარმეტყველური „წარმართთა ჟამნი“.

და დაეცემიან მახვილის პირით და წარიტაცებიან ტყვედ ყველა ერში; და იერუსალიმი გადაითელეება წარმართთა მიერ, ვიდრე აღსრულდებოდეს წარმართთა ჟამნი. ლუკა 21:24.

წარმართთა „ჟამნი“ მრავლობითშია და აღნიშნავს იმ ორ პერიოდს, რომლის განმავლობაშიც როგორც ხორციელი, ისე სულიერი ისრაელი ითრგუნებოდა. ამ ორ დათრგუნვათაგან უკანასკნელი — წარმართობისა, რომელსაც შემდეგ პაპობა მოჰყვა — დასრულდა 1798 წელს. მიუხედავად იმისა, რაც შეიძლება ამტკიცონ, „წარმართთა ჟამნი“ 1798 წელს დასრულდა, პირველი ანგელოზის მოსვლასთან ერთად. იოანეს უნდა დაეწყო გაზომვა 1798 წელს და არა მანამდე. იგი მოთავსებული იყო 1844 წლის ისტორიაში; ამიტომ, იმ პერიოდის გამოტოვება, რომელიც 1798 წელს დასრულდა, ნიშნავდა ეზოს გამოტოვებას, და ამით შენ გამოავლენ იმ ორმოცდაექვს წელიწადს, რომლის განმავლობაშიც მილერიტული ტაძარი აღიმართა აღთქმის მაცნის მიერ. ამ გამოყენებიდან მრავალი დაკავშირებული ჭეშმარიტება გამომდინარეობს, მაგრამ მე ამას უბრალოდ ვიყენებ, როგორც იმ სინათლის მაგალითს, რომელიც პიონერთა გაგებისგან განსხვავდება, თუმცა იგი ისეთი სინათლეა, რომელიც თავდაპირველ ჭეშმარიტებებს არ ეწინააღმდეგება, არამედ დროზე მეტად აღარ ვრცელდება.

ეს განსაკუთრებული ჭეშმარიტება აღიარებული იყო 9/11-მდეც, მაგრამ სინამდვილეში ღრმად დამკვიდრდა 9/11-ის შემდეგ. იოანეს მიერ ტაძრის გაზომვის ჭეშმარიტება ვერ

განეყოფა შვიდ მეხს, რადგან ეს სწორედ იგივე მონაკვეთია. არსებობს ჭეშმარიტება შვიდი მეხის გამოყენებასთან დაკავშირებით, რომელიც დაბეჭდილი იყო იმ პერიოდამდე, როცა დანიელის მეთორმეტე თავის „საოცრებანი“ აღსრულდება. „შვიდი მეხის“ ის გამოყენება, რომელიც 2023 წლის ივლისის შემდეგ გაიხსნა, სრულყოფილად შეესაბამება, ან უკეთ რომ ვთქვათ, ღრმა სახით ავსებს დანიელის მეთორმეტე თავის სამ მუხლს.

და უაიტი იყენებს სიტყვას complement და არა compliment, რათა აღწეროს დანიელისა და გამოცხადების წიგნების ურთიერთმიმართება. Complement, რაც ნიშნავს „სრულყოფილებამდე მიყვანას“, არის ის, რასაც ეს ორი წინასწარმეტყველური წიგნი ერთმანეთისთვის ასრულებს. შვიდი ქუხილი, როდესაც დაიხსნება დანიელის მეთორმეტე თავში 2023 წლის ივლისის შემდგომ, იქ არსებულ უწყებას სრულყოფილებამდე მიიყვანს. ის, რაც შვიდ ქუხილს ხსნის, არის ალფასა და ომეგას პრინციპი ჭეშმარიტების სტრუქტურასთან კავშირში.

წარმართთა „ჟამნი“ 1798 წელს აღსრულდა და წარმოადგენს 1260-წლიანი ორი პერიოდის აღსრულებას, როდესაც ჯერ წარმართობამ, ხოლო შემდეგ პაპობამ გათელა საწმიდარი და მხედრობა. როდესაც ტაძარს ვზომავთ, ეზო უნდა გამოვტოვოთ, ხოლო ეზო 1798 წლამდე ვრცელდება; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ დრო აღარ არის. დღეს 1260 წელი უბრალოდ წარმოადგენს დროის პერიოდს, რომელიც ტაძარსა და ეზოს შორის განსხვავებას ამოიკნობს. ამ მიზეზით, 2020 წლის 18 ივლისიდან 2023 წლის ივლისამდე გათელვა აღსრულდა. დღეს ტაძრის გაზომვა, შვიდ ქუხილთან კავშირში, რომლებიც წარმოადგენს იმ მოვლენათა გამიჯვნას, რომელნიც პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებათა ქვეშ მოხდა, არის იოანესთვის მინდობილი საქმე. „ჩვენი დიდი საქმეა“ „გავაერთიანოთ“ სამი ანგელოზის უწყებანი, და ამგვარად გამოვავლინოთ წინასწარმეტყველური საქმე, რომელიც წინარე აღთქმისეულ ისტორიაში არ შესრულებულა და თვით ახლაც ძალზე იშვიათად სრულდება. როდესაც ეზოს, რომელიც წარმართთა ჟამებს წარმოადგენს, გამოვტოვებთ, ჩვენ ვტოვებთ პაპობრივი დევნის 1260 წელს, რომელიც აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, დასრულდა.

მილერიტულ ისტორიაში ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში აგებული ტაძარი აღნიშნავს იმ ტაძარს, რომელიც აიგება 2023 წლის ივლისიდან, კვირის კანონის დადგომამდე უშუალოდ ადრე. ეს ისტორია წარმოადგენს შვიდი ქუხილის „მომავალ მოვლენათა“ პერიოდს, რომლებიც „თავიანთი რიგით“ „გაცხადდება“ — არა შესაძლოა, არამედ ნამდვილად.

როდესაც პირველი ანგელოზის ისტორიას მეორის ისტორიასთან ვაერთიანებთ, ვხედავთ, რომ ეს ისტორია იწყება ალფა-იმედგაცრუებით და მთავრდება ომეგა-იმედგაცრუებით. როდესაც პირველი ანგელოზის ისტორიაში წინასწარმეტყველურ ნიშნულებს 1840 წლიდან 1844 წლის 19 აპრილამდე შევუსაბამებთ მეორე ანგელოზის ნიშნულებს, რომელიც იმ დროს მოვიდა და გაგრძელდა მესამის მოსვლამდე 1844 წლის 22 ოქტომბერს — მივიღებთ ორ პერიოდს, რომლებიც ორივე იწყება და მთავრდება ანგელოზის მოსვლით. პირველიდან მეორემდე ისტორია ასახავს მეორიდან მესამემდე ისტორიას.

წინასწარმეტყველური მოწმობა იმისა, რომ ეს მართებული გამოყენებაა, მოიპოვება ამ გამოყენების ალფასა და ომეგაში. ორი პარალელური ხაზი, რომლებიც ერთად არის გამოყენებული, და ორივე ხაზის დასაწყისი და დასასრული ანგელოზის მოსვლას განსაზღვრავს. შემდეგ, როდესაც ისინი ხაზზე ხაზად ერთად ერთ ხაზად ერთიანდება, დასაწყისი აღნიშნავს პირველ იმედგაცრუებას, ხოლო დასასრული — დიდ იმედგაცრუებას. დამატებითი მტკიცებულება მოიპოვება ალფასა და ომეგის პრინციპებში, რომლებიც განსაზღვრავს, რომ დასასრული დასაწყისზე უფრო დიდია. ალფური იმედგაცრუება, რომელიც მთავრდება დიდი ომეგური იმედგაცრუებით, განსაზღვრავს ალფასა და ომეგის ნაკლებ და უფრო დიდ ელემენტს.

როდესაც ვიწყებთ 1844 წლის 19 აპრილიდან (მეორე ანგელოზის მოსვლიდან, რომელსაც მიჰყავს მესამე ანგელოზის მოსვლამდე 1844 წლის 22 ოქტომბერს); და შემდეგ ასევე ვიწყებთ მეორე ხაზს 1840 წლის 11 აგვისტოდან, რომელიც სრულდება 1844 წლის 19 აპრილს, ვხედავთ, რომ 1844 წლის 19 აპრილის იმედგაცრუება არის როგორც ალფა, ისე ომეგა იმ წინასწარმეტყველური ხაზისა, რომელიც წარმოიქმნება პირველი და მეორე ანგელოზების წინასწარმეტყველური ხაზის შეერთებით.

პერიოდის ბოლოს მესამე ანგელოზი მოდის მეორე ანგელოზთან ერთად, რითაც სახეობრივად წარმოაჩენს 9/11-სა და გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევამოსილი ანგელოზის ორ ხმას. ეს ორი ხმა არის როგორც მეორე, ისე მესამე ანგელოზის უწყებანი, და ეს ორი ანგელოზი შეეხო ერთმანეთს 1844 წლის 22 ოქტომბერს; ისინი კვლავაც ხვდებიან, როდესაც ეს ორი ისტორია ერთმანეთთან არის შეერთებული, სტრიქონი სტრიქონზე. ამგვარად შეერთებულნი ისინი წარმოადგენენ პირველი იმედგაცრუებიდან დიდ იმედგაცრუებამდე მიმავალ ისტორიას, ხოლო ამ ისტორიის შუა სასაზღვრო ნიშანი მილერიტოა დღეებში იყო ექსეტერის ბანაკ-შეკრება, სადაც თაყვანისმცემელთა ორი კლასი გამოვლინდა, რაც იგავის უგუნური ქალწულების ამბოხებას წარმოადგენს სახეობრივად და შუა სასაზღვრო ნიშანს ამბოხებად განსაზღვრავს.

შვიდი ქუხილი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა ერთობლივ ისტორიას, მცნებას მცნებაზე, ხაზს ხაზზე, რაც შემდეგ განსაზღვრავს ისტორიას პირველი იმედგაცრუებიდან დიდ იმედგაცრუებამდე ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. იმის გაგება, თუ რას წარმოადგენს ეს ისტორია წინასწარმეტყველურად, სრულად შეესაბამება იმავე უწყებას, რომელიც წარმოადგენილია დანიელ თორმეტში, როგორც დაბეჭდილი აღსასრულის დრომდე.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ, მაგრამ აქ დავტოვებ დანიელის უკანასკნელი ხილვის იმ ნაწილს, რომელიც მხოლოდ უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხის დანიელისეულ სახეობრივ წარმოსახვას ეხება. გაითვალისწინეთ, „პირველი მოხსენიების წესის“ კონტექსტში, რომ პირველ მუხლში დანიელი იმ ჯგუფს მიეკუთვნება, რომელსაც ხილვა ესმის. ხილვაში პირველად მოხსენიებულია დანიელი, როგორც გონიერთაგანი, რომელთაც ესმით, ხოლო უკანასკნელი ცხრა მუხლი მთლიანად იმ გონიერთ შესახებ არის, რომელთაც ესმით ოცდამეორე დღეს.

სპარსეთის მეფის, კიროსის, მეფობის მესამე წელს გამოცხადებულ იქნა ერთ საქმე დანიელს, რომლის სახელიც ეწოდებოდა ბელტეშაცარი; და ის საქმე ჭეშმარიტი იყო, მაგრამ დათქმული ჟამი ხანგრძლივი იყო; და მან გაიგო ის საქმე და ჰქონდა ხილვის გონება.

იმ დღეებში მე, დანიელი, გლოვობდი სამი სრული კვირის განმავლობაში. სასურველი პური არ მიჭამია, ხორცი და ღვინო არ შემოსულა ჩემს პირში, და სრულიად არ მცხია ზეთი, ვიდრე სამი სრული კვირა არ შესრულდა. და პირველი თვის ოცდამეოთხე დღეს, როცა მე ვიდექი დიდი მდინარის, ჰიდდეკელის, ნაპირთან; მაშინ ავაპყარი თვალები ჩემნი, ვიხილე, და აჰა

ერთგვარი კაცი, სელით შემოსილი, რომლის წელნი უფაზის რჩეული ოქროთი იყო შემოსარტყლული; მისი სხეულიც ბივრილს ჰგავდა, მისი სახე კი — ელვის ხილვას, მისი თვალები — ცეცხლის ლამპრებს, მისი მკლავები და მისი ფეხები — გაპრიალებული სპილენძის ბრწყინვალეობას, ხოლო მისი სიტყვების ხმა — სიმრავლის ხმას.

და მე, მხოლოდ მე, დანიელმა, ვიხილე ეს ხილვა; ხოლო ჩემთან მყოფმა კაცებმა ხილვა ვერ იხილეს; მაგრამ დიდი ძრწოლა დაეცა მათ, ისე რომ გაიქცნენ დასამალავად. ამიტომ მარტო დავრჩი და ვიხილე ეს დიდი ხილვა, და აღარ შემრჩა ძალა ჩემში; რადგან ჩემი მშვენიერება ჩემში სიმახინჯედ იქცა, და ძალა ვერ შევინარჩუნე.

მაგრამ მე მოვისმინე მისი სიტყვების ხმა; და როცა მოვისმინე მისი სიტყვების ხმა, მაშინ პირქვე ჩავვარდი ღრმა ძილში, სახით მიწისკენ. და, აჰა, ხელი შემეხო, რომელმაც მუხლებზე დამაყენა და ხელისგულებზე დამაყრდნო. და მან მითხრა,

ო, დანიელ, დიდად საყვარელო კაცი, გაიგე სიტყვები, რომელთაც მე გეტყვი შენ, და დადექი სწორად, რადგან ახლა შენთან ვარ მოვლინებული.

და როცა მან ეს სიტყვა მითხრა, მე კანკალით წამოვდექი. მაშინ მან მითხრა,

ნუ გეშინია, დანიელ, რადგან იმ პირველი დღიდანვე, რაც გული გაიმზადე გასაგებად და შენი ღმერთის წინაშე თავი დაიმდაბლე, შენი სიტყვები შესმენილ იქნა, და მე მოვედი შენი სიტყვების გამო. მაგრამ სპარსეთის სამეფოს მთავარი მედგა წინ ოცდაერთი დღე; და აჰა, მიქაელი, ერთ-ერთი პირველ მთავართაგანი, მოვიდა ჩემს შესაწევნად; და მე იქ დავრჩი სპარსეთის მეფეებთან.

ახლა მოვედი, რათა შეგაგნებინო, რა შეემთხვევა შენს ხალხს უკანასკნელ დღეებში, რადგან ხილვა კიდევ მრავალ დღეს შეეხება.

და როცა ასეთი სიტყვები მითხრა, პირი მიწისკენ მივიბრუნე და დავმუნჯდი. და აჰა, კაცთა ძეთა მსგავსების მქონემ ჩემს ბაგეებს შეეხო; მაშინ გავხსენი პირი, ვილაპარაკე და ვუთხარი ჩემს წინ მდგომს,

ოჰ, ჩემო უფალო, ამ ხილვით ჩემი სატკივარნი მომადგა მე და აღარ შემრჩა ძალა. რადგან როგორ შეძლებს ამ ჩემი უფლის მსახური ელაპარაკოს ამ ჩემს უფალს?

რადგან მე მაშინვე სრულიად ძალაგამოცლილი დავრჩი, და სუნთქვაც აღარ შემრჩა. მაშინ კვლავ მოვიდა და შემეხო ერთი, კაცის სახის მქონეს მსგავსი, და განმამტკიცა მე, და თქვა,

ჰე, კაცო, დიდად საყვარელო, ნუ გეშინია; მშვიდობა შენდა; განმტკიცდი, ჰო, განმტკიცდი. და როცა მელაპარაკა, განმტკიცდი და ვთქვი: ილაპარაკოს ჩემმა უფალმა, რადგან შენ განმამტკიცე მე. ...

ხოლო შენ, დანიელ, დამარხე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე: მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა გამრავლდება.

მაშინ მე, დანიელმა, შევხედე, და აჰა, იდგა კიდევ ორი: ერთი მდინარის ნაპირის ამ მხარეს, ხოლო მეორე — მდინარის ნაპირის იმ მხარეს. და ერთმა უთხრა სელით შემოსილ კაცს, რომელიც მდინარის წყლებზე იდგა: რამდენ ხანს გასტანს, ვიდრე დასასრული მოეღებოდეს ამ საოცრებებს?

და მოვისმინე სელის სამოსლით შემოსილი კაცი, რომელიც იდგა მდინარის წყლებზე, როცა მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ზეცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მისით, ვინც უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება დროისათვის, დროთაათვის და ნახევარი დროისათვის; და როცა დაასრულებს წმიდა ხალხის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება.

და მე მოვისმინე, მაგრამ ვერ გავიგე; მაშინ ვთქვი: ო, ჩემო უფალო, რა იქნება ამ ამბების დასასრული?

და მან თქვა: წადი შენი გზით, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დაფარულია და ბეჭედდასმულია აღსასრულის ჟამამდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცილებიან; ხოლო უღვთონი უღვთოდ მოიქცევიან; და უღვთოთაგან ვერავინ გაიგებს; ხოლო ბრძენნი გაიგებენ.

და იმ დროიდან, როდესაც ყოველდღიური მსხვერპლი მოიხსნება და დაიდგმება გამაპარტახებელი სისამაგლე, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე.

ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდათხუთმეტ დღეს.

ხოლო შენ იარე შენს გზაზე აღსასრულამდე; რადგან განისვენებ და დადგები შენს ხვედრში დღეთა აღსასრულს. დანიელი 10:1–18; 12:4–13.